

Το Κερί

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: otheosagapiesti.blogspot.com

Η πιο απλή και πιο συνηθισμένη ενέργεια του κάθε Χριστιανού, μπαίνοντας στην Εκκλησία, είναι να ανάβει ένα κερί.

Όμως η ενέργεια αυτή δεν είναι τόσο απλή. Είναι κάτι, από το οποίο ο Χριστιανός πρέπει να διδάσκεται και να ωφελείται πνευματικά. Τίποτε δεν γίνεται στην Εκκλησία άσκοπα. Τίποτε δεν είναι περιττό. Τίποτε δεν είναι υπερβολικό. Τίποτε δεν είναι ξερός τύπος. Τίποτε δεν είναι χωρίς σημασία και νόημα. Όλα συντελούν, στο να γίνεται η προσκύνηση του Θεού «εν πνεύματι και αληθεία», όπως είπε ο Χριστός στην Σαμαρείτιδα.

Έτσι και το άναμμα του κεριού έχει νόημα. Και δεν πρέπει να γίνεται μηχανικά από τον Χριστιανό.

* * *

Ανάβοντας το κερί δεν προσφέρουμε...φως στον Χριστό! Δεν το ανάβομε, για να βλέπει ο Χριστός! Δεν έχει ανάγκη ο Χριστός...τα δικά μας φώτα! ΕΜΕΙΣ έχουμε ανάγκη από το φως του Χρίστου! ΕΜΕΙΣ χρειαζόμαστε φως, για να ιδούμε. Τί να ιδούμε; Να ιδούμε ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ!

Αυτός είναι η πηγή του αληθινού φωτός! Μόνο από Αυτόν μπορεί να φωτισθεί η ψυχή μας! Και γι' αυτό ανάβομε το κερί: Για να Τον παρακαλέσουμε να μας φωτίσει με το φως του Προσώπου Του. «Εν τω φωτί Σου οψόμεθα φως»!

* * *

Το άναμμα του κεριού είναι αφορμή, να εκφράσει ο πιστός την ευγνωμοσύνη του στον Χριστό γιατί τον αξίωσε να γνωρίσει το ΦΩΣ το ΑΛΗΘΙΝΟ· και τον ελευθέρωσε από το θανατηφόρο σκοτάδι της άγνοιας του θελήματος του Θεού από το σκοτάδι της αμαρτίας. Το φως του κεριού είναι μια υπόμνηση του λόγου του Χρίστου: «Εγώ ειμί το φως του κόσμου· ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει έν τη σκοτία, αλλ' έξει το φως της ζωής» (ΐω. 8,12). Μακριά από τον Χριστό και έξω από την Εκκλησία υπάρχει ΣΚΟΤΑΔΙ. Και «ό περιπατών έν τη σκοτία, ούκ οίδε που υπάγει»...

Το άναμμα του κεριού είναι ακόμη σύμβολο της προσευχής μας μέσα στην Εκκλησία. Όπως το κεριό καίει συνεχώς, χωρίς διαλείμματα, και σκορπίζει το ιλαρό του φως, έτσι ασταμάτητα και με αμείωτη ένταση πρέπει να ενεργείται η προσευχή στις καρδιές μας κατά την παραμονή μας μέσα στην Εκκλησία. Ανάβοντας το κεριό στο μανουάλι, πρέπει να ανάβει μέσα μας ο ζήλος, να προσευχηθούμε αληθινά- χωρίς άσκοπη περιφορά των οφθαλμών μας εδώ κι εκεί· χωρίς κουβεντούλα με τους άλλους, που σαν ορμητικό ρεύμα αέρος σβήνει την τρεμάμενη φλογίτσα της προσευχής μας...

* * *

Το αναμμένο κεράκι μας, τέλος υποδηλώνει κάτι πολύ βαθύ και σημαντικό. Το κεριό, όσο είναι αναμμένο, λειώνει. Δεν είναι δυνατόν να καίει και να φωτίζει, χωρίς να λειώνει! Έτσι και ο Χριστιανός, ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ, που λάμπει «έμπροσθεν των ανθρώπων» προς δόξαν του ονόματος του Θεού, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΠΝΕΥΜΑ ΘΥΣΙΑΣ. Χωρίς κόπο και προσφορά θυσίας, δεν μπορεί να υπάρξει φως, που καταλάμπει και διαλύει τα ποικίλα σκοτάδια του κόσμου.

* * *

Το αναμμένο κεριό είναι μια μικρή θυσία. Θυσία δοξολογίας. Θυσία αινέσεως. Θυσία ικεσίας. Σε Εκείνον που είναι το Φώς του Κόσμου, στον Χριστό. Και στους αγίους Του. Που και αυτοί έγιναν φως, και οδηγοί του κόσμου.

* * *

Με αυτούς τους λογισμούς πρέπει να ανάβει ο Χριστιανός το κεριό του, εφ' όσον θέλει να μην είναι δούλος τύπων, αλλά να χρησιμοποιεί τους «τύπους», για να ανεβάξει ΝΟΥ καί ΚΑΡΔΙΑ στον Θεό.

Πηγή: leimwnas.blogspot.gr